

За сжщия бой началникътъ на 5-а Дунавска дивизия донесе въ 11 ч. 35 м. вечерята следното:

„Всички сериозни и даже жестоки по кръвопролитието си бойове, които повърената ми дивизия води изолирана отъ 15-и того до 20-и вечерята, ми се налагаха отъ неприятеля, и, безъ пристигналата, макаръ и малко късно, Балканска бригада, възможно бѣше непоправима катастрофа. Генералъ Бояджиевъ не само не ми оказа никакво сжщественое съдействие, но и опасно ме изложи съ своитѣ неизпълнени обещания. Съ помощта на храбрата Балканска бригада непрекъснатиятъ шестдневенъ, денонощенъ, кръвопролитенъ бой вчера се завърши съ пълно, повидимому, поражение на отстъпилия противникъ, и дивизията, както и Балканската бригада, днесъ почиватъ на опредѣленото въ оперативната заповѣдь по съединенитѣ армии № 1 мѣсто. Наложително е енергичното преследване на противника, за да не става нужда отъ нови подобни бойове около Виза, но нѣмамъ кавалерия, а съ пехотата не считамъ себе си въ право да предприемамъ настѣпление, предвидъ категоричнитѣ Ви заповѣди да се даде почивка, която действително е неизбѣжна.“

Както се каза, командуващиятъ II източна армия, Махмудъ Мухтаръ паша, напусна въ 4 ч. сл. пл. лѣвия флангъ на армията си и, презъ Топчикъой, замина за Виза.

По пжтя той срещна много бѣгащи и прѣснати войници отъ XVII корпусъ, но не бѣше възможно да се спратъ и да се събератъ. Въ 5 ч. 30 м. сл. пл. той стигна въ Виза и видѣ, че башибозуцитѣ бѣха ограбили града. Конака намѣри съвсемъ пустъ, стаитѣ бѣха непожтнати, обозитѣ бѣха оставени, а палаткитѣ не бѣха даже съборени. Той заключи, че III корпусъ е отстъпилъ съ бѣгство и повлѣкълъ къмъ Сарай населението и чиновницитѣ.

И наистина, бѣгащата дивизия на Джемалъ бей, размѣсена съ тълпи отъ другитѣ дивизии и корпуси, бѣше напуснала Виза въ паническо бѣгство. Съ тѣхъ побѣгнаха и войскитѣ, които бѣха оставени въ Виза, подъ командата на Шукри бей. Германскиятъ майоръ фонъ Хохвехтеръ е изпиталъ и описалъ доста подробно мизериитѣ на това отстъпление. Той, придруженъ отъ единъ капитанъ, каралъ съ три волски коли храна и потрѣби за Махмудъ Мухтаръ паша и за щаба му и билъ стигналъ недалечъ отъ Виза. „Изведнѣжъ — пише той — се озовахме всрѣдъ една шумеща тълпа, задъ която вървѣха коли, конници, зарядни ракли и една линейка съ много лѣкари. Всички вървѣха бърже. Задъ тѣхъ идѣха други уединени и цѣли отряди, които се взираха безпокойно назадъ. На 1000 метра отъ насъ се виждатъ